

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. et Mgr. Karla Ulíka ve věci

navrhovatelky: **LENTER FINANCE s.r.o., IČO: 02178974**
sídlem Revoluční 1082/8, 100 00 Praha 1

proti
odpůrci: **Zastupitelstvo městyse Škvorec**
sídlem Masarykovo náměstí 122, 250 83 Škvorec
zastoupené advokátem Mgr. Davidem Zahumenským
sídlem třída kpt. Jaroše 1922/3, 602 00 Brno,

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy č. 1/2020/OOP ze dne 4. 11. 2020,
č. j. 02453/20/UM,

takto:

- I. Návrh se zamítá.
- II. Navrhovatelka je povinna zaplatit odpůrci na náhradě nákladů částku 8 228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce odpůrce Mgr. Davida Zahumenského, advokáta.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah návrhu

1. Návrhem podle části třetí, hlavy druhé, dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) se navrhovatelka domáhá zrušení opatření obecné povahy č. 1/2020/OOP ze dne 4. 11. 2020, č. j. 02453/20/UM, kterým se vydává územní opatření o stavební uzávěře (dále jen „napadené OOP“), vydané usnesením odpůrce č. 1/7/2020 ze dne 3. 11. 2020. Napadeným OOP byl pro území vymezené pozemky parc. č. X (část), X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X (část), X (část), X (část), X (část), X (část), X (část), X (část), X (část), X (část), X, X (část), X (část), X, X, X, X, X (část), X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, st. X, st. X a st. X v katastrálním území Š. a pozemky parc. č. X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X, X a X v katastrálním území T. u Š. (dále jen „území stavební uzávěry“) stanoven zákaz umisťovat, povolovat a provádět veškeré stavby vymezené v § 2 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění zákona č. 47/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“), povolovat a provádět terénní úpravy vymezené v § 3 stavebního zákona a změny využití území ve smyslu § 80 stavebního zákona a dělit a scelovat pozemky (dále jen „stavební uzávěra“). Současně byla stanovena doba trvání stavební uzávěry do účinnosti změny č. 2 územního plánu městyse Škvorec (dále jen „změna č. 2 ÚP Škvorec“) a podmínky, za nichž může odpůrce udělit výjimku z omezení nebo zákazu stavební činnosti podle napadeného OOP.
2. Ke své aktivní legitimaci navrhovatelka uvedla, že je vlastníkem souboru pozemků parc. č. X, X, X, X, X, 902/5, vše v k. ú. Škvorec, zapsaných na listu vlastnictví č. 1358 u Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, katastrální pracoviště Praha-východ (dále jen „pozemky navrhovatelky“), na kterých realizuje podnikatelský záměr spočívající v realizaci stavby „*výstavba rodinných a bytových domů, komunikací a inženýrských sítí*“ (dále jen „záměr“). Navrhovatelka je držitelkou územního rozhodnutí ze dne 17. 8. 2006, č. j. K/4254/06/Su/BUL (dále jen „územní rozhodnutí“), vydaného stavebním úřadem v Úvalech, přičemž záměr je s tímto územním rozhodnutím v souladu, byť není dosud zcela dokončen. Stavební uzávěra zahrnuje rovněž pozemky navrhovatelky, proto navrhovatelka vznesla v průběhu přijímání napadeného OOP námitky, směřující zejména proti rozsahu územního vymezení.
3. K důvodům nezákonnosti navrhovatelka uvedla, že vymezení území v napadeném OOP pro účely stavební uzávěry je nezákonné a v rozporu s § 97 odst. 1 stavebního zákona, neboť pozemky do stavební uzávěry lze zahrnout pouze v případě, že by stavební činnost na těchto pozemcích mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití dotčených pozemků podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny. Taková situace však nemůže nastat, neboť pozemky navrhovatelky nejsou předmětem žádné změny územně plánovací dokumentace a ke všem jejím pozemkům bylo vydáno pravomocné územní rozhodnutí a nejsou splněny ani další podmínky stavebního zákona pro vydání stavební uzávěry. Stavební uzávěra je dle navrhovatelky v části odůvodnění nedostatečně, vágně a nepřezkoumatelně odůvodněna. Dále navrhovatelka namítá, že napadené OOP zakazuje rovněž umisťování staveb, ačkoli podle § 97 odst. 1 stavebního zákona je možné prostřednictvím územního opatření o stavební uzávěře omezit či zakázat pouze stavební činnost, kterou umisťování staveb nepředstavuje. V tomto směru odpůrce překročil svou zákonnou pravomoc. Dle navrhovatelky nerespektuje napadené OOP dříve vydané územní rozhodnutí.

4. Navrhovatelka namítá, že nebyly splněny všechny tři podmínky § 97 odst. 1 stavebního zákona, tedy 1. existence rozhodnutí o pořízení nové územně plánovací dokumentace nebo její změny, 2. skutečnost, že stavební činnost zakázaná stavební uzávěrou by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace a 3. stavební činnost lze zakázat jen v nezbytném rozsahu. Z definice citovaného ustanovení lze podle navrhovatelky dovodit také předpoklad proporcionality rozsahu přijatého opatření. Navrhovatelka má za to, že není splněna již první podmínka, neboť absentuje rozhodnutí o pořízení nové územně plánovací dokumentace nebo její změny, které by se týkalo jejích pozemků. Navrhovatelka poukazuje na to, že nemůže vznášet konkrétnější výhrady k napadenému OOP, neboť je nedostatečně zdůvodněno. Odpůrce nevysvětluje, proč je nezbytné stavební uzávěru realizovat, proč se má týkat zrovna vymezených pozemků a že jsou splněny předpoklady pro její uplatnění. Navrhovatelka není z napadeného OOP schopna zjistit, proč došlo k tak závažnému zásahu do jejího vlastnického práva. V této souvislosti poukazuje na to, že odpůrce dosud nezřídil rezervní fond pro účely případné náhrady škody vzniklé nezákonným jednáním a zmiňuje škody, které jí vznikly realizací kroků na základě územního rozhodnutí. Navrhovatelka žádá, aby soud napadené OOP zrušil.

Obsah vyjádření odpůrce

5. Odpůrce ve vyjádření k návrhu předeslal, že napadené OOP bylo uveřejněno na úřední desce městyse Škvorec veřejnou vyhláškou ze dne 9. 11. 2020. Ke skutkovým okolnostem dále poznamenal, že odpůrce schválil dne 10. 3. 2020 Zprávu o uplatňování územního plánu Škvorec (dále jen „Zpráva“), z níž mj. vyplývá, že u lokality Z3-BS1 (kam spadají pozemky navrhovatelky) se požaduje prověřit její vymezení jako plochy, pro kterou by regulační plán stanovil podmínky pro rozhodování o změnách jejich využití. Podle názoru odpůrce se pořizovaná změna č. 2 ÚP Škvorec dotýká pozemků navrhovatelky, protože se na její pozemky stavební uzávěra může vztahovat ve smyslu § 97 odst. 1 stavebního zákona. Odpůrce vyjádřil rovněž pochybnosti ohledně aktivní legitimace navrhovatelky, přičemž poukázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publikované pod č. 1910/2009 Sb. NSS. Odpůrce uznává existenci územního rozhodnutí, jímž disponuje navrhovatelka, přičemž má za to, že toto rozhodnutí lze i nadále realizovat a že sama existence územního rozhodnutí odpůrci nebrání o dané lokalitě rozhodovat, případně změnit podmínky její regulace. V této souvislosti zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1 As 454/2017-102, z něhož plyne, že stavební uzávěra neznemožňuje realizaci pravomocných veřejnoprávních povolení včetně provádění stavební činnosti na jejich základě. Navrhovatelka proto není napadeným OOP nijak omezena ve svém právu realizovat dříve vydané územní rozhodnutí, a proto nemůže být napadeným OOP ani nijak dotčena na svých právech. Stavební uzávěra je nadto opatřením pouze dočasným, neboť po vydání změny č. 2 ÚP Škvorec bude možné postupovat podle nové regulace. Konečně v této části odpůrce poukázal na to, že navrhovatelka žádá zrušit celé napadené OOP, ač může být dotčena nanejvýše v rozsahu pozemků, jejichž je vlastníkem, přičemž k jiným pozemkům dotčenost ani netvrdí.
6. Podle odpůrce bylo napadené OOP vydáno v souladu se zákonem. Jeho cílem je zejména zamezit nežádoucímu a nekonceptnímu rozvoji městyse bez zajištění

odpovídajících kapacit veřejné infrastruktury a možnému neregulovanému nárůstu požadavků na veřejnou infrastrukturu, jakož i vyloučení všech změn v území, které umožňuje současně platný územní plán městyse Škvorec (dále jen „ÚP Škvorec“), který již neposkytuje ani městyši ani jeho občanům dostatečnou ochranu zájmů v souladu s cíli a úkoly územního plánování.

7. K tvrzení navrhovatelky, že o její námitce nebylo rozhodnuto v souladu se zákonem, odpůrce uvedl, že postupoval správně a zákonně. Navrhovatelka v námitce řešila především problém vydaných územních rozhodnutí a výše náhrady, kterou by si za stavební uzávěru představovala. S námitkou navrhovatelky se odpůrce vypořádal, když mj. odkázal na č. l. 5 a 9 napadeného OOP a zkonstatoval, že stavební záměry, na které jsou vydána pravomocná a platná rozhodnutí, nejsou stavební uzávěrou dotčeny. Za nezákonné nelze bez dalšího považovat ani to, že do územního rozsahu stavební uzávěry byly zahrnuty i pozemky, pro které již byla vydána rozhodnutí podle stavebního zákona. Stejně jako územní plán, může i stavební uzávěra zcela legálně zasáhnout do vlastnického práva a samozřejmě jej omezit, jsou-li pro to dány dostatečné důvody. Otázka případné náhrady za zásah do vlastnického práva se neřeší v procesu přijímání opatření o stavební uzávěře. Z důvodů, které odpůrce předeslal, má za to, že bylo možné pozemky navrhovatelky do územního vymezení stavební uzávěry zahrnout, neboť i na ně dopadalo zadání, týkající se prověření případného podmínění změn ve využití ploch vydáním regulačního plánu na žádost.
8. Odůvodnění napadeného OOP považuje odpůrce za dostatečné a předpoklady stanovené v § 97 odst. 1 stavebního zákona za splněné. Napadené OOP je nutno chápat v kontextu územně plánovací dokumentace, resp. její změny, kvůli které je připravována. Ze Zprávy, resp. z pokynů pro zpracování změny č. 2 ÚP Škvorec jasně vyplývá, že pro lokalitu Z3-BS1 má být zhodnocena potřeba pořízení regulačního plánu na žádost. Jakákoli zástavba by již z povahy věci znemožnila pořízení kvalitního regulačního plánu, jestliže by vlastník spěchal na nahodilou zástavbu bez koncepce a podrobné regulace, kterou regulační plán umožňuje. Důvodem přípravy stavební uzávěry je ochrana území pro požadavky, které mají být prověřeny v připravované územně plánovací dokumentaci. Požadavek navrhovatelky, aby při vydávání napadeného OOP bylo jednáno s dotčenými vlastníky adresně, z žádného právního předpisu nevyplývá. Jde o opatření obecné povahy, které se nijak individuálně neprojednává. Odpůrce dodržel všechny procesní požadavky a navrhovatelka ani neuvádí konkrétní porušení požadavků stavebního zákona či jiných právních předpisů. Pokud jde o legitimní očekávání, soudy opakovaně potvrdily, že z územního plánu žádná legitimní očekávání nevznikají, přičemž pravomocná rozhodnutí nemohou být vydáním stavební uzávěry nijak dotčena či narušena. Odpůrce navrhl návrh na zrušení napadeného OOP odmítnout pro nedostatek aktivní legitimace navrhovatelky, případně zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.

Replika navrhovatelky

9. V replice na vyjádření odpůrce navrhovatelka ke své aktivní legitimaci poukázala na povolení podle stavebního zákona vydaná ve vztahu k jejím pozemkům, konkrétně na územní rozhodnutí, dále stavební povolení ze dne 7. 3. 2008, č. j. 150/77605/2007, a ze dne 29. 3. 2010, č. j. K/727264/09/Su/Bul (dále jen „stavební povolení“), a množství dalších povolení. Navrhovatelka má za to, že existence správních rozhodnutí bránila vydání napadeného OOP, resp. zahrnutí jí vlastněných pozemků do jeho

územního vymezení. Navrhovatelka dále poukazuje na zápis ze zasedání odpůrce, z něhož vyplývá, že se odpůrce domníval, že na území stavební uzávěry doposud nezačala žádná činnost směřující k výstavbě či její přípravě. Navrhovatelka setrvala i na námitce, že námitkové řízení neproběhlo podle procesních pravidel. Odpůrce se dle jejího názoru k podaným námitkám nijak nevyjádřil, toliko odkázal na znění napadeného OOP.

Splnění procesních podmínek

10. Soud se nejprve zabýval otázkou, zda jsou v dané věci splněny podmínky řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy (§ 101a s. ř. s., k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Ao 1/2008-34), kterými jsou: existence opatření obecné povahy, aktivní procesní legitimace navrhovatele a formulace závěrečného návrhu, resp. obecně splnění všech formálních náležitostí návrhu (§ 101b odst. 2 s. ř. s.). Soud rovněž ověřil, že návrh byl podán včas (§ 101b odst. 1 s. ř. s.).
11. Aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. K založení aktivní procesní legitimace navrhovatele tak postačí tvrzení o dotčení na jeho veřejných subjektivních právech, je-li toto dotčení alespoň potenciálně myslitelné, což v případě dotčení v právu vlastnickém zpravidla je (srov. též závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, publikovaného pod č. 3903/2019 Sb. NSS).
12. Navrhovatelka v rozsudečném návrhu žádá, aby soud napadené OOP zrušil jako celek, nicméně z obsahu návrhu a uplatněných návrhových bodů je zjevné, že proti napadenému OOP brojí toliko v části, která zahrnuje pozemky navrhovatelky. Dle obsahu návrhu proto soud dospěl k závěru, že se navrhovatelka domáhá zrušení napadeného OOP v rozsahu, v jakém rovněž tvrdí dotčení na svých veřejných subjektivních právech, tedy v rozsahu vymezeném plochou jí vlastněných pozemků, které jsou zahrnuty do území stavební uzávěry. V této souvislosti soud zjistil, že navrhovatelka je vlastnící pozemků, které tvoří jeden souvislý celek a který je, jak si soud ověřil v ÚP Škvorec, označen jako plocha Z3-BS1. Samu tuto skutečnost nečiní navrhovatelka ani odpůrce spornou, pročť soud neshledal důvod k nařízení jednání jen za účelem její konstatace z ÚP Škvorec. Kde se pozemky navrhovatelky nacházejí a jak jsou v územně plánovací dokumentaci označeny, je okolnost, na niž je závislá jedna z podmínek řízení (aktivní procesní legitimace), kterou soud zkoumá z moci úřední kdykoli za řízení. Území stavební uzávěry, jak je patrné z textové i grafické části napadeného OOP, se nevztahuje na pozemky navrhovatelky parc. č. X, X a X. Tato skutečnost však sama o sobě ještě neznamená, že ohledně těchto pozemků žalobkyně postrádá aktivní procesní legitimaci. Nelze *a priori* vyloučit dotčení navrhovatelky na jejích veřejných subjektivních právech i ohledně těchto pozemků. Aktivní procesní legitimace je v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. spojena s tvrzením, že navrhovatel je opatřením obecné povahy dotčen na svých subjektivních právech. Splnění podmínek aktivní procesní legitimace bude tedy dáno, bude-li navrhovatel logicky a konsekventně tvrdit možnost dotčení jeho subjektivních práv. Aktivní procesní legitimace je proto dána hrozbou (pravděpodobností, možností) dopadu stavební uzávěry na pozemky navrhovatelky, jejíž důsledky se dotýkají práv navrhovatelky (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 17. 9. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-116, body 38 až 42, a navazující rozsudek ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 218/2014-77, body 29 a 30).

13. O aktivní procesní legitimaci navrhovatelky proto není z hlediska jí vlastněných pozemků pochyb, ať již jsou či nejsou do území stavební uzávěry zahrnuty. Pokud jde o pasivní procesní legitimaci odpůrce, soud nepřehlédl, že navrhovatelka označila v návrhu na zrušení opatření obecné povahy jako odpůrce městys Škvorec, ačkoliv tento subjekt pasivní procesní legitimaci nemá. Územní opatření o stavební uzávěře je totiž aktem vydávaným v přenesené působnosti obce (srov. § 98 odst. 1 stavebního zákona), přičemž vydává-li opatření obecné povahy orgán obce nebo kraje v přenesené působnosti, je v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí odpůrcem ve smyslu § 101a odst. 3 s. ř. s. tento orgán obce či kraje, nikoli samotná obec či samotný kraj (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2019, č. j. 1 As 454/2017-94, publikované pod č. 3911/2019 Sb. NSS). V daném případě proto odpůrcem není městys Škvorec (jak bylo uvedeno v návrhu), nýbrž jeho orgán, který napadené OOP vydal, tj. Zastupitelstvo městyse Škvorec (srov. § 98 odst. 1 stavebního zákona ve spojení s § 99 odst. 3 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť v městysi Škvorec se rada nevolí). Navzdory tomu však soud navrhovatelku nevyzýval k odstranění vady v označení odpůrce s ohledem na kogentní § 101a odst. 3 s. ř. s., jehož procesní dopady potvrdil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 11. 2013, č. j. 1 AOs 2/2013-135, v němž uvedl, že „[b]ez ohledu na skutečnost, koho za odpůrce označí v návrhu navrhovatel, je tak správní soud povinen jednat jako s odpůrcem s tím, kdo napadené opatření obecné povahy vydal.“
14. Navrhovatelka současně tvrdí, že napadeným OOP byla zkrácena na svém vlastnickém právu a na právech plynoucích jí z dříve vydaných správních rozhodnutí. Odpůrce ve vyjádření k návrhu nezpochybňuje vlastnické právo navrhovatelky k pozemkům navrhovatelky, ani existenci rozhodnutí k těmto pozemkům se vztahujících. Odpůrce pouze zastává jiný názor na právní účinky, které napadené OOP vůči navrhovatelce, resp. vůči rozhodnutím, kterými disponuje, vyvolává, což však samo o sobě nepůsobí nedostatek aktivní věcné legitimace navrhovatelky. Splněna je též podmínka formulace závěrečného návrhu, neboť navrhovatelka v návrhu jednoznačně vymezuje, čeho se domáhá. Návrh kromě požadovaného rozsudečného výroku obsahuje i další náležitosti požadované § 101b odst. 2 s. ř. s.
15. Soud předesílá, že při rozhodování o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.) a při samotném věcném posouzení návrhu vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy (§ 101b odst. 3 s. ř. s.).
16. O návrhu rozhodl soud bez nařízení jednání, protože na výzvu soudu podle § 51 odst. 1 s. ř. s. s patřičným poučením účastníci nereagovali, proto se jejich souhlas s takovým postupem předpokládá [§ 51 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

Skutková zjištění učiněná ze správního spisu

17. Z napadeného OOP a z průběhu řízení jemu předcházejícího soud zjistil, že odpůrce na svém zasedání konaném dne 10. 3. 2020 vzal na vědomí Zprávu (bod 8 programu), která v části 6 mj. obsahuje pokyny pro zpracování návrhu změny č. 2 ÚP Škvorec v rozsahu zadání změny. Pod bodem 6.10. „Požadavky na prověření vymezení ploch a koridorů, ve kterých bude rozhodování o změnách v území podmíněno vydáním regulačního plánu, zpracováním územní studie nebo uzavřením dohody o parcelaci“ je

uvedeno, že „[u] lokalit Z2-BR3, **Z3-BS1**, Z8-BM4, Z9-BM5, Z16-BV2, Z19-BV4, Z21-BV5, Z27-BR5, 1/Z4 a 1/Z7 vymezené v územním plánu Škvorec a ve změně č. 1 se požaduje prověřit jejich vymezení jako plochy, pro které by regulační plán stanovil podmínky pro rozhodování o změnách jejich využití. Pro všechny lokality by se jednalo o regulační plán na žádost.“ (důraz přidal soud). Odpůrce současně uložil starostce městyse zabezpečit zpracování návrhu změny č. 2 ÚP Škvorec. Pod bodem 15 programu téhož zasedání odpůrce schválil usnesení, kterým uložil Úřadu městyse Škvorec (dále jen „úřad“) předložit návrh územního opatření o stavební uzávěře v rozsahu lokalit Z2-BR3, **Z3-BS1**, Z8-BM4, Z9-BM5 (pouze specifikované pozemky), Z16-BV2, Z19-BV4, Z27-BR5 (pouze specifikované pozemky) a 1/Z4.

18. Úřad oznámil zahájení řízení o návrhu na vydání napadeného OOP veřejnou vyhláškou podle § 98 odst. 3 stavebního zákona vyvěšenou dne 29. 7. 2020 na úřední desce městyse po dobu 30 dnů. Kromě stanovisek dotčených orgánů obdržel úřad námitky navrhovatelky, v nichž uvedla, že návrh napadeného OOP výrazně zasahuje do jejího vlastnického práva, neboť ji nepřiměřeně omezuje. Navrhovatelka poukázala na nabytí dotčených pozemků s podnikatelským záměrem, který je v souladu s ÚP Škvorec. Odkázala rovněž na vydaná správní rozhodnutí, konkrétně stavební povolení z roku 2008, které stále ještě realizuje, a územní rozhodnutí. Navrhovatelka se zmínila o konkrétních realizačních krocích, které na základě vydaných povolení provádí. Má za to, že návrh napadeného OOP představuje likvidaci jejího podnikatelského záměru, do něhož již vložila značné investice, přičemž stavební uzávěra rovněž výrazně sníží hodnotu pozemků. Závěrem připomněla, že omezení stavební činnosti se musí dít jen v nezbytném rozsahu.
19. Usnesením č. 1/7/2020 ze dne 3. 11. 2020 odpůrce vydal územní opatření o stavební uzávěře (napadené OOP) v rozsahu a z důvodů shrnutých pod bodem 1 rozsudku s tím, že podle čl. 6 napadeného OOP je účelem stavební uzávěry po dobu nezbytně nutnou a v nezbytném rozsahu omezit nebo zakázat stavební činnost v jejím území, která by jinak mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované změny č. 2 ÚP Škvorec. Stavební uzávěrou má být zabráněno zejména nežádoucímu a nekoncepčnímu rozvoji obce bez zajištění odpovídajících kapacit veřejné infrastruktury a možnému neregulovanému nárůstu požadavků na veřejnou infrastrukturu. Stavební uzávěrou je sledováno vyloučení všech změn v území, které umožňuje současně platný ÚP Škvorec, neposkytující městyši Škvorec a jeho občanům dostatečnou ochranu zájmů v souladu s cíli a úkoly územního plánování. Stavební uzávěra zajistí stabilizaci a petrifikaci stavu v území ke dni její účinnosti a umožní tak přípravu zastavitelných ploch a ploch přestavby vymezených ÚP na nástup nových podmínek pro využití ploch s rozdílným způsobem využití, které stanoví změna č. 2 ÚP Škvorec.
20. Proti návrhu napadeného OOP podala námitku (z důvodů stručně zmíněných v odstavci 18) pouze navrhovatelka. O námitce navrhovatelky rozhodl odpůrce v čl. 7 napadeného OOP tak, že jí nevyhověl, přičemž uvedl, že „[v] procesu přijímání územního opatření o stavební uzávěře nelze ve vymezeném území stavební uzávěry zohledňovat žádné probíhající přípravy k realizaci záměrů, na které se bude dnem účinnosti opatření obecné povahy stavební uzávěra vztahovat. Přístup musí být ke všem potenciálním stavebníkům či investorům, na jejichž záměry se bude stavební uzávěra vztahovat, stejný, a to bez rozdílu, v jaké fázi přípravy svých záměrů se nachází, protože teoreticky může každý vlastník poukazovat na přípravu svých záměrů v dotčeném území. Podle přechodného

ustanovení čl. 9 stavební uzávěry „Územní opatření o stavební uzávěře se dnem účinnosti vztahuje na správní řízení neukončená vydaným rozhodnutím.“. Stavební záměry, na která jsou vydaná pravomocná a platná rozhodnutí, nejsou stavební uzávěrou dotčeny. Pomocí institutu čl. 5 stavební uzávěry „Výjimky ze stavební uzávěry“ může být v odůvodněných případech zohledněna potřeba realizace záměru a popř. odstraněna přílišná tvrdost opatření v území při jeho dopadu na omezení a zákaz stavební činnosti v dotčeném území.“

Posouzení návrhových bodů

21. Opatření obecné povahy lze v řízení o návrhu dle § 101a a násl. s. ř. s. zrušit pouze za současného splnění dvou podmínek, a sice že soud shledá v rozsahu návrhových bodů opatření obecné povahy nezákonným nebo řízení, které předcházelo jeho vydání, za stížené vadou, která mohla mít vliv na zákonnost opatření obecné povahy, a současně že v důsledku zjištěné nezákonnosti či procesní vady byl navrhovatel zkrácen na svých hmotných právech, a to buď přímo, nebo prostřednictvím porušení práv procesních (aktivní věcná legitimace navrhovatele). Následkem nedostatku aktivní věcné legitimace je vždy zamítnutí návrhu.
22. Soudní řízení správní poskytuje ochranu subjektivním veřejným právům fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), což lze dovodit rovněž z konstrukce § 101a odst. 1 s. ř. s., která se následně promítá do aktivní věcné legitimace. Návrhu lze vyhovět a opatření obecné povahy nebo jeho část zrušit jen tehdy, pokud je možné učinit závěr, že navrhovatel byl tímto opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech. Ve správním soudnictví nemohou soukromé osoby podávat žaloby ve veřejném zájmu, popř. domáhat se soudní ochrany práv třetích osob. Účelem řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části není odstranit objektivně nezákonné opatření obecné povahy, nýbrž poskytnout ochranu subjektivním právům navrhovatele, do nichž bylo nezákonným opatřením obecné povahy zasaženo.
23. Navrhovatelka činí předně sporným splnění podmínek podle § 97 odst. 1 stavebního zákona, dále namítá, že odpůrce překročil svoji pravomoc, neboť nemohl zakázat rovněž umístování staveb a konečně má za to, že jí vlastněné pozemky nemohly být zahrnuty do území stavební uzávěry za situace, kdy k nim byla vydána pravomocná rozhodnutí; konkrétně navrhovatelka zmínila územní rozhodnutí a dvě stavební povolení. Existence posledně zmiňovaných rozhodnutí není mezi stranami sporná. V souvislosti s existencí pravomocných rozhodnutí navrhovatelka namítá, že její námitka, kterou v procesu přijímání napadeného OOP vznesla, byla vypořádána nedostatečně a nepřezkoumatelně a že jí není jasné, z jakého důvodu odpůrce její pozemky do území stavební uzávěry zahrnul. Související otázkou, kterou soud musí zodpovědět je, zda napadené OOP brání navrhovatelce pokračovat v realizaci uvedených rozhodnutí vydaných k předmětným pozemkům.
24. Soud při posouzení projednávané věci vyšel z následující právní úpravy.
25. Podle § 97 odst. 1 stavebního zákona územní opatření o stavební uzávěře, které se vydává jako opatření obecné povahy podle správního řádu, omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření v území, jímž se upravuje využití území. Územní opatření o stavební uzávěře lze vydat také v případech, jestliže je zrušeno nebo

změněno rozhodnutí o námitkách nebo zrušeno opatření obecné povahy o vydání územně plánovací dokumentace, případně jeho část. Územním opatřením o stavební uzávěře nelze omezit nebo zakázat udržovací práce.

26. Podle § 98 odst. 3 stavebního zákona námitky proti návrhu územního opatření o stavební uzávěře nebo územního opatření o asanaci území mohou podat, kromě osob uvedených v § 172 odst. 5 správního řádu, zástupce veřejnosti a osoby, o kterých tak stanoví zvláštní právní předpis.
27. Podle § 99 odst. 1 věty první stavebního zákona územní opatření o stavební uzávěře stanoví omezení nebo zákaz stavební činnosti ve vymezeném dotčeném území a dobu trvání stavební uzávěry, popřípadě podmínky pro povolení výjimek.
28. Navrhovatelka správně uvádí, že pro vydání územního opatření o stavební uzávěře musí být splněny tři základní podmínky, které soud pro přehlednost zrekapituluje: 1. musí zde být rozhodnutí o pořízení nové územně plánovací dokumentace nebo její změny, 2. stavební činnost, která bude stavební uzávěrou zakázána, a 3. stavební činnost lze zakázat nebo omezit jen v nezbytném rozsahu, vyžaduje se proporcionalita mezi cílem stavební uzávěry a prostředky, které k tomuto cíli povedou. Dále k těmto třem podmínkám přistupuje podmínka časové omezenosti a územní vymezenosti.
29. Ze správního spisu je patrné, že odpůrce na svém zasedání dne 10. 3. 2020 vedle Zprávy schválil rovněž pokyny ke zpracování změny č. 2 ÚP Škvorec, která se týká i plochy Z3-BS1, v níž jsou zahrnuty také pozemky navrhovatelky. V zápise z tohoto zasedání odpůrce je uvedeno, že *„zpráva je vyhodnocením funkčnosti stávajícího územního plánu, je souhrnem zastupitelstvem schválených požadavků majitelů pozemků na změny využití pozemků, požadavků městyse, návrhů a zjištění zpracovatele Zprávy i uplatňování a připomínek dotčených orgánů k těmto navrženým změnám“*. Na uvedeném zasedání odpůrce dále přijal usnesení č. 3-3/2020, kterým uložil starostce městyse Škvorec zabezpečit zpracování návrhu změny č. 2 ÚP Škvorec na základě schválené zprávy o uplatňování ÚP Škvorec podle § 55b odst. 1 stavebního zákona. Právě toto usnesení je rozhodnutím odpůrce o pořízení změny územního plánu, což výslovně plyne z odkazovaného § 55b odst. 1 stavebního zákona. První podmínka stanovená stavebním zákonem byla splněna, třebaže ke schválení zadání změny č. 2 ÚP Škvorec v té době ještě nedošlo (srov. znění § 97 odst. 1 stavebního zákona před a po novelizaci provedené zákonem č. 350/2012 Sb.; z důvodu změny právní úpravy není důvodu na věc aplikovat závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2007, čj. 1 Ao 3/2007-60, publikovaného pod č. 1341 Sb. NSS).
30. Pokud jde o splnění druhé podmínky, navrhovatelka se v uplatněných návrhových bodech omezila pouze na obecné konstatování nedostatečnosti a nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného OOP, aniž by uvedla, v čem konkrétně spatřuje nesplnění druhé podmínky pro uplatnění stavební uzávěry, ať již z hlediska územního vymezení či věcného zásahu do jejích právních poměrů. Navrhovatelka sice uvádí, že nemůže bližší důvody uvést právě proto, že odpůrce nebyl v odůvodnění dostatečně konkrétní. S tímto přístupem navrhovatelky však soud nesouhlasí. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy navrhovatele o tom, jak podrobně by mu mělo být napadené OOP odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadený správní akt přezkoumat (srov. přiměřeně rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, či z recentní judikatury ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 As

122/2020-20, či ze dne 19. 3. 2021, č. j. 3 As 104/2019-37). Odůvodněním stavební uzávěry se zabývá čl. 6 napadeného OOP (srov. odstavec 19). Jakkoli není odůvodnění nikterak podrobné, jsou v něm vytyčeny nosné důvody potřeby přijetí napadeného OOP z hlediska nutnosti zakázat činnosti, které by mohly ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace. V situace, kdy námitky v procesu jeho přijímání vznesla pouze navrhovatelka, nebyl odpůrce povinen detailně vysvětlovat, proč každý jeden pozemek zahrnul do území stavební uzávěry. Jinak by tomu bylo například v situaci, v níž by pro různé pozemky platila různá omezení, kdy by odpůrce musel objasnit důvody takového postupu. Z hlediska podaného návrhu je podstatné, že rozhodnutí odpůrce o pořízení změny č. 2 ÚP Škvorec a pokyny k jejímu zpracování se týkaly rovněž plochy Z3-BS1, v níž jsou zahrnuty i pozemky navrhovatelky, přičemž pro ně nebyl stanoven jiný rozsah zákazů či omezení než pro jiné pozemky, resp. plochy. S námitkou vznesenou navrhovatelkou se odpůrce vypořádal v čl. 7 napadeného OOP (viz bod 20), k čemuž se soud posléze vyjádří.

31. V rámci druhé podmínky činí navrhovatelka sporným konkrétně pouze to, zda byl odpůrce oprávněn zakázat rovněž umísťování staveb, neboť se domnívá, že tento zákaz není možné podřadit pod pojem „stavební činnost“ a současně namítá, že odpůrce překročil svoji zákonnou pravomoc, neboť umísťování staveb nelze pod pojem „stavební činnost“ podřadit. O této části námitky soud uvažil takto. Pojem stavební činnost stavební zákon nijak blíže nevymezuje, obsah tohoto neurčitěho právního pojmu je proto nutné vyložit. Lze přisvědčit navrhovatelce, že gramatický výklad předmětného sousloví by skutečně mohl svádet k výkladu, že se jedná toliko o činnost spojenou se stavěním ve smyslu realizace stavby, jinými slovy, že v sobě tento pojem nezahrnuje rovněž umísťování staveb, které ještě žádné „reálné stavění“ nepředstavuje, byť je v řadě případů nezbytnou podmínkou pro realizaci stavby. Jak však zmínil Ústavní soud již v nálezu ze dne 17. 12. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 33/97, publikovaným pod č. 30/1998 Sb., „[j]azykový výklad představuje pouze prvotní přiblížení se k aplikované právní normě. Je pouze východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu“, přičemž je potřeba použít další výkladové metody a logické metody za účelem ověření, zda je prvotní gramatický (jazykový) výklad správný či nikoli.
32. Soud má za to, že pojem stavební činnost nelze vykládat čistě jazykově zužujícím výkladem, ale je třeba mu rozumět v kontextu všech činností, které jsou stavebním zákonem regulovány, tedy včetně umísťování staveb. Je třeba totiž vzít v úvahu, jaký je účel stavební uzávěry. Pokud by platil názor navrhovatelky, znamenalo by to, že by sice nebylo možné stavby v území dotčeném stavební uzávěrou realizovat, ale bylo by možné je bez omezení umísťovat podle stále platné územně plánovací dokumentace, ačkoli cílem vyhlášení stavební uzávěry je právě to, aby nedošlo ke ztížení nebo znemožnění budoucího využití území podle připravované územně plánovací dokumentace. Takto vydaná územní rozhodnutí by nemohla být pozdějšími změnami územně plánovací dokumentace dotčena. Názor navrhovatelky vycházející pouze z obecného chápání pojmu „stavební činnost“ by vedl až k závěru, že stavby je možné dokonce i stavebně povolovat, jen je není možné provádět. Takový výklad je však nutné za použití pravidla *argumenti reductione ad absurdum* odmítnout, neboť by se zcela míjel se smyslem a účelem právní úpravy stavební uzávěry. Soud proto uzavírá, že odpůrce nepřekročil zákonnou pravomoc a stavební uzávěru vymezil v napadeném OOP v souladu se zákonnými limity a i druhou podmínku považuje za splněnou.

33. Pokud jde o třetí podmínku, tedy že stavební činnost lze zakázat nebo omezit jen v nezbytném rozsahu, v tomto směru navrhovatelka předesílala pouze obecná a neurčitá tvrzení v tom smyslu, že napadené OOP není proporcionální. Soud však není povolán k tomu, aby za navrhovatelku sám vyhledával důvody, zda a v jakém směru napadené OOP je či není proporcionální. Správní soudy se obecně při přezkoumávání územně plánovacích opatření řídí zásadou zdrženlivosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, publikovaný pod č. 1462/2008 Sb. NSS). Pokud je tato zásada vůdčím principem z hlediska celkového pojetí přezkumu tohoto typu opatření, tím spíše je na místě ji aplikovat v situaci, kdy navrhovatelka žádné konsekventní tvrzení soudu nepředkládá. Pouze z širšího kontextu návrhu lze dovodit, že za neproporcionální považuje navrhovatelka tu skutečnost, že území stavební uzávěry zahrnuje rovněž její pozemky, k nimž byla před vyhlášením napadeného OOP vydána pravomocná rozhodnutí podle stavebního zákona.
34. Soud se tedy v rozsahu tohoto návrhového bodu zabýval otázkou, zda sama existence takových rozhodnutí brání, resp. bránila zahrnutí pozemků navrhovatelky do území stavební uzávěry. Napadené OOP se k této otázce částečně vyjadřuje v čl. 9, v němž je uvedeno, že „[ú]zemní opatření o stavební uzávěře se dnem účinnosti vztahuje na správní řízení **neukončená** vydaným rozhodnutím.“ (důraz přidán soudem). Soud předesílá, že citovaný článek formulován zcela přesně, neboť ukončení řízení spojuje s vydáním rozhodnutí a pomíjí otázku jeho právní moci. Tento nedostatek je však nutné překlenout výkladem, vycházejícím ze skutečnosti, že správní řízení může být ukončeno toliko pravomocným rozhodnutím, ať již ve věci samé či povahy procesní. Samotným vydáním prvostupňového rozhodnutí, aniž by nabylo právní moci ať již v důsledku marného uplynutí odvolací lhůty či nabytím právní moci odvolacího rozhodnutí, správní řízení skončeno být pojmově nemůže. Z tohoto důvodu je přechodnému ustanovení čl. 9 napadeného OOP třeba rozumět tak, že vyhlášená stavební uzávěra nijak neovlivňuje právní vztahy založené dříve vydanými rozhodnutími, která nabyla právní moci nejpozději dnem účinnosti napadeného OOP. Shodným způsobem, kterému soud s ohledem na shora uvedené přitaká, napadené OOP interpretuje odpůrce ve vyjádření k návrhu a shodně se vyjádřil ve vypořádání námítky navrhovatelky, kterou v průběhu procesu přijímání napadeného OOP vznesla, přičemž výslovně odkázal na citované přechodné ustanovení čl. 9 napadeného OOP.
35. Otázkou vztahu dříve vydaných pravomocných rozhodnutí podle stavebního zákona ve vztahu k později přijaté územně plánovací dokumentaci se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, č. j. 1 As 107/2012-139, věc *Ovesná Lhota*, v němž uvedl, že „územní rozhodnutí (i stavební povolení) vydaná v určitém území představují tzv. limit využití území ve smyslu § 26 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006. Podle tohoto ustanovení musejí být limity využití území obsaženy v územně analytických podkladech, které jsou podle § 25 téhož zákona podkladem k pořizování územně plánovací dokumentace. Koncept územního plánu tak musí respektovat vydaná pravomocná územní rozhodnutí a stavební povolení. Platnost územních rozhodnutí, případně stavebních povolení je omezena toliko dobou jejich platnosti, a nemůže být proto narušena jejich nezařazením do územního plánu. Není tedy možné, aby se obec prostřednictvím vydání územního plánu snažila „odstranit“ účinky již dříve pravomocných územních rozhodnutí. Odlišný než shora provedený výklad dotčených zákonných ustanovení by mohl vést ke zcela

absurdním důsledkům, kdy by se již například několik let řádně umístěné, povolené a zkolaudované stavby dostaly do rozporu s územním plánem, a pro tento rozpor by musely být odstraněny, resp. by byly považovány za nezákonně umístěné a postavené. Takový přístup by byl v příkrém rozporu s principem právní jistoty a ochrany práv nabytých v dobré víře.“

36. K těmto závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil i ve svém dalším rozsudku ze dne 22. 10. 2019, č. j. 1 As 454/2017-102, věc *Chýně*, na který odkázal odpůrce, v němž za použití zásady *argumenti a fortiori* v podobě *a maiori ad minus* dospěl k závěru, že [n]emůže-li mít později vydaný územní plán vliv na právní moc již vydaných územních rozhodnutí (či stavebních povolení, viz rozsudek *Ovesná Lhota*), tím méně je myslitelné, aby stavební uzávěra fakticky znemožnila konzumovat již pravomocná veřejnoprávní povolení, tedy na základě těchto povolení provádět stavební činnost. Opačný výklad by mohl vést k nepřijatelnému zásahu do práv účastníků předcházejících řízení (územního či stavebního) nabytých v dobré víře (§ 2 odst. 3 správního řádu) (...) Připuštění opačného výkladu by vedlo k akceptaci retroaktivního působení územně plánovací dokumentace.“ Z obdobných východisek vycházel zdejší soud i ve svém nedávném rozsudku ze dne 25. 3. 2021, č. j. 51 A 139/2020-80. Ke shodným závěrům dospěl soud i v nyní řešené věci a v podrobnostech na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci *Chýně* odkazuje. Za významné v dané věci považuje soud především to, že napadená stavební uzávěra nebrání realizaci staveb, pro něž již byl pravomocně vydán příslušný veřejnoprávní titul bez ohledu na to, zda již byly stavby zahájeny či nikoli (srov. čl. 9 napadeného OOP). V tomto směru tedy byla chráněna legitimní očekávání navrhovatelky coby vlastnice pozemků, na nichž již byla výstavba individuálním správním aktem či jinou obdobnou formou povolena a která aktivně příslušný veřejnoprávní titul využila, resp. začala využívat. Soud se tedy nemusel zabývat ani tím, zda navrhovatelka skutečně jí tvrzenými rozhodnutími disponuje, zda jsou pravomocná a ke kterým jejím pozemkům byla vydána. Tato okolnost totiž nijak nedeterminuje závěr o tom, zda mohly být pozemky navrhovatelky učiněny součástí území stavební uzávěry. Jinými slovy, pokud navrhovatelka již pravomocným rozhodnutím potřebným pro realizaci určité stavby disponuje, nijak se jí v tomto rozsahu napadené OOP nedotýká, což je v jeho čl. 9 výslovně vyjádřeno. Pro tento závěr je totiž určující především to, zda na ně dopadá připravovaná a v pokynech pro jejich přípravu schválená změna č. 2 ÚP Škvorec, čemuž soud již výše přisvědčil. Ani tento návrhový bod proto není důvodný.
37. Zbývá vypořádat návrhový bod, v němž navrhovatelka namítá, že o jí vznesené námitce nebylo vedeno žádné řízení, zamítnutí se stalo způsobem rozporným se správním řádem, přičemž odůvodnění zcela chybí. K tomu soud uvádí, že námitky proti návrhu územního opatření o stavební uzávěře se podávají na základě § 98 odst. 3 stavebního zákona, přičemž je mohou podat mj. osoby uvedené v § 172 odst. 5 správního řádu. Toto ustanovení se použije rovněž na jejich vypořádání, protože stavební zákon v tomto směru žádnou speciální právní úpravu neobsahuje (srov. § 192 odst. 1 stavebního zákona). Podle § 172 odst. 5 *in fine* správního řádu platí, že „[r]ozhodnutí o námitkách, které musí obsahovat vlastní odůvodnění, se uvede jako součást odůvodnění opatření obecné povahy (§ 173 odst. 1). Proti rozhodnutí se nelze odvolat ani podat rozklad.“ Z uvedeného je patrné, že o námitkách se žádné zvláštní řízení nevede, přičemž o tom, jak příslušný správní orgán s námitkami naložil, se ten, kdo je vznesl, dozví až z odůvodnění vyhlášeného opatření obecné povahy. Je tomu tak i proto, že

proti rozhodnutí o námitkách nemůže samostatně brojit řádným opravným prostředkem. Lze však přípustně vznést námitku směřující vůči způsobu rozhodnutí o námitce v návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Soud však neshledal tento návrhový bod důvodný. Navrhovatelka vznesla námitku, jejímž obsahem byl poukaz na dříve vydaná správní rozhodnutí vztahující se k jejím pozemkům, na záměr a na škody, které tím navrhovatelce vznikají. Vznesenou námitku odpůrce vypořádal v čl. 7 napadeného OOP textem, jehož podstatnou část soud ocitoval shora v bodu 20. Odpůrce reagoval na podstatu vznesené námitky, přičemž výslovně navrhovatelku ujistil, že stavební záměry, na které jsou vydána pravomocná a platná rozhodnutí, nejsou stavební uzávěrou dotčeny. Odkázal na čl. 9 napadeného OOP, z něhož tento závěr podle odpůrce vyplývá a s jehož názorem souhlasí i soud, jak výše objasnil. Vypořádání vznesené námitky navrhovatelkou je přezkoumatelné a odpovědělo správně na spornou skutečnost, kterou navrhovatelka do řízení o přijímání napadeného OOP vnesla.

38. Pokud jde o návrhový bod, v němž navrhovatelka namítá majetkovou újmu, která jí vznikla a vzniká, soud konstatuje, že tato okolnost není relevantní z hlediska posouzení důvodnosti návrhu, proto se tímto návrhovým bodem nezabýval. Případné náhrady škody by se navrhovatelka musela domáhat v jiných řízeních. Nadto soud podotýká, že dospěl ve shodě s odpůrcem k závěru, že navrhovatelka *de iure* nebyla napadeným OOP nijak dotčena na právech, která nabyla z pravomocných rozhodnutí, jejichž je držitelkou.

Závěr a náklady řízení

39. Soud závěrem shrnuje, že cílem stavební uzávěry, která je také (stejně jako územní plán) nástrojem územního plánování, sice je dočasně „zmrazit“ novou výstavbu na vymezeném území. Nemůže však působit zpětně na výstavbu již zahájenou či povolenou. S ohledem na to neshledal soud žádný z návrhových bodů uplatněných navrhovatelkou důvodným, a proto návrh na zrušení napadeného OOP zamítl (viz bod 12).
40. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelka v řízení úspěšná nebyla, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Při úvaze, zda přiznat náhradu nákladů řízení procesně úspěšnému správnímu orgánu, vycházel soud ze skutečnosti, že odpůrce je malou obcí nevykonávající agendu v rámci rozšířené působnosti (viz § 1 odst. 9 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 346/2020 Sb., o stanovení správních obvodů obcí), a tedy ani nedisponuje specializovaným personálem. Jeho účast v soudním řízení proto již překračuje rámec běžné úřední činnosti, přičemž soud neshledal jiné důvody hodné zvláštního zřetele vylučující přisouzení náhrady nákladů řízení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, bod 29).
41. Odpůrci náleží podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. náhrada nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v nákladech souvisejících se zastoupením odpůrce advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za dva úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení a sepis vyjádření k návrhu), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], tj. 6 200 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč, tj. 600 Kč (§ 13

odst. 4 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Zástupce odpůrce je plátcem daně z přidané hodnoty, k nákladům řízení tak patří i náhrada za daň z přidané hodnoty z předchozích částek v sazbě 21 %, tedy ve výši 1 428 Kč. Celková výše nákladů, které odpůrci v tomto soudním řízení vznikly, činí 8 228 Kč (6 800 + 1 428). Soud proto uložil navrhovatelce povinnost zaplatit odpůrci náhradu nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.), k rukám zástupce odpůrce Mgr. Davida Záhumenského (§ 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.).

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. června 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu